

Matic Di Batista

— MOJA NAJLJUBŠA KONZERVA —

Ko sem leta 2009 prvič prišel na kaninski tabor, se je ravno začelo govoriti o jamarškem bivaku – njegov namen, kje bo stal, za koga bo ... Spomnim se, da so se vsaj v krogih našega društva precej razlikovala mnenja o potrebi takega objekta. Če že ne potrebi, pa vsaj lokaciji. Kasneje se je društvo odločilo, da podpre projekt in aktivno sodeluje pri postavitvi. Poleg finančne podpore so naši člani pomagali tudi pri fizičnih opravilih na terenu. Zanimiva je zgodba Marine, ki je pripovedovala, da so z relativno majhnimi nahrbtniki polno zadihani prehiteli planince po planinski poti. Planinci so se verjetno spraševali, kam se jim tako mudi – saj se jim vendar vidi, da jim je pretežko, in to s praktično praznimi nahrbtniki. A niso se zavedali, da jamarji nosijo v nahrbtnikih relativno majhne vreče cementa.

Prvič sem bivak obiskal pozimi leta 2010, ko smo se z Jerco, Garminom in Matijem odpravili v Reneja. Brez podporne ekipe, ki nam je pomagala do bivaka, verjetno ne bi šlo, saj se je po podih udiralo do jajc. Takrat sem se prvič zavedel pomembnosti zunanjega bivaka za jamarške raziskave v zimskem času. Predvsem pa spoznal, da je bila za raziskave našega društva lokacija več kot odlična. Akcija takrat ni šla po planih, saj je bil vhod v jamo žal (ali pa tudi ne) zasut in čeprav smo kopali več metrov, ga nismo našli. Del ekipe je takrat prespal kar v snežni luknji, kar je spet bila izkušnja zase. Kot zanimivost lahko povem, da nam je uspelo v tej luknji poslati SMS po tem, ko smo cel dan iskali mobilni signal po površju. V stropu smo imeli vodoravno zapičen nož, na njem pa telefon. Ta je v nekem trenutku padel skupaj z

nožem, saj je zavibriral ob prejetem sporočilu. Očitno je sneg dobro ojačal mobilni signal.

Vsi moji naslednji obiski bivaka so bili tako ali drugače povezani z obiski globokih jam (Rene, P4). Spet – bivak je dovolj blizu obema jamama, da lahko do vhoda prideš spočit in se odpraviš v globine poln energije. Pravzaprav je razdalja ravno pravšnja, da se jamar ogreje. Med P4 in bivakom smo na eni izmed ekspedicij uspeli potegniti telefonsko žico. To je omogočilo neverjeten komfort ter »moral-booster« ekipam v jami in na površju. Večerni pogovori med površinsko in jamsko ekipo so povsem spremenili dožemanje raziskovanja. Eni v toplih spalkah, drugi v ogreti konzervi vrh podov. Prvi pijani od odkritja, drugi od šnopa. Vsekakor je bila komunikacija neprecenljiva in več kot dobrodošla za obe ekipi. Prva se je naslednje jutro zbudila podkrepjena s spodbudami s površja in še bolj zagreto zagrizla v ne vedno lahka nadaljevanja. Druga pa je po jutranji streznitvi komaj čakala, da bo lahko zamenjala prvo.

Z vsakim obiskom se je nadgrajevala tudi oprema bivaka. Vsako leto je bil prisoten kak nov bombonček, ki je omogočil lažje bivanje ekipam na površju. Če bivaka ne bi bilo, bi verjetno imeli veliko večje težave pri izpeljavi teden in več trajajočih ekspedicij v globoke jame. Tako pa so se lahko ekipe prosto menjale ter nabirale energijo na površju za naslednje obiske. Ena najlepših novoletnih praznovanj so bila preživeta prav na jamarškem bivaku na Kaninu. Nepozabna izkušnja, ko ob polnoči ob predvajanju valčka prek tranzistorja opazuješ majhne eksplozije na obzorju v Padski nižini. Takrat človek zares spozna in še bolj ceni možnost, da se za trenutek odklopi od norosti v dolini in si ustvari svoj mir na gori ter si kljub človeku neprijaznemu zimskemu gorskemu svetu naredi toplo zavetje v konzervi.

Ena izmed skupinskih po uspešni odpravi. Foto: Domagoj Korais

Najbolj od vsega me pa še vedno prese- neča ter razveseljuje, da smo se vedno obnašali kulturno in konstruktivno. Nikoli se ni uničevalo, vedno se je pospravilo za seboj in sem skoraj prepričan, da smo bivak pustili v boljšem stanju, kot smo ga dobili. Pa ne da bi bil prej v slabem, le vedeli smo, da na ta način pripomoremo ekipam, ki za bivak skrbijo. S tem pomagamo, da bo bivak tam stal še dolga leta in pisal zgodbe ter spomine še mnogim generacijam. Vse zabave so bile kulturne in kljub temu nepozabne. Tiste prave jamarške – polne sanjarjenja in pijanega planiranja prihodnjih podvigov.

Ekipa, ki skrbi za bivak, je naredila ogromno delo že s samo idejo o konzervi na Kaninu. Verjetno se je marsikomu to zdelo takrat nepredstavljivo in tudi same zgodbe o postavitvi so vredne občudovanja ter so včasih malo tragikomične (vsaj, kot jih predstavi Božo). A ravno ta zadnji del pove, da je bivak postavljala ekipa, ki je imela le dobre namene. Namene omogočit trenutke, ki jih sedaj lahko žanjemo jamarji, ki tam raziskujemo. Ekipa, ki se je ob postavitvi imela fino, čeprav ni vedno šlo vse po planih. Na koncu so lahko bili in so še vedno lahko ponosni na rezultat. Ta in druge ekipe so bile večkrat nagrajene z velikimi uspehi pri raziskovanju Kanina in vse kaže, da bo tako tudi v prihodnosti. Na- dejam se, da bomo ekipe še bolj prepleteno uporabljale jamarški bivak na Kaninu ter na koncu morda kronale uspehe s povezavami raziskanega podzemlja, ki smo ga odkrili tudi s pomočjo bivaka.

Hvala JZS in sploh ekipi, ki namenja energijo in čas vzdrževanju nam vsem preljuje konzerve na kaninskih podih. |

Tudi poveselili smo se kdaj pa kdaj. Foto: Domagoj Korais